

Limesen égő

Te győzz le inkább, virradat,
csillámló fényű kis halak
nyomába úgyse érek.
A felszín alvó tükreit
míg ébresztgetik fényeid,
a mély lenn egyre mélyebb.

A foszló álomszéleken
eltűnőben a kin, a benn,
határon túli lét vagy.
Nem ér utol önkívület,
hiszen nincsen semmi kívüled,
ami ébredni célt ad.

Limesen égő őrtüzek
a néma csillagképeket
nem tudják felidézni.
Csak bámulom a múltakat,
míg szívemet egy új lakat
markolja és igézi.

A lázadásom nem kötött
magához mast csak füstködöt,
szemem azóta marja.
Már semmin sem csodálkozom,
a füsttel úszik el korom,
akarja nem akarja.

Ne győzz le mégsem, virradat.
Csak had mossam meg arcomat
az ébredő tükörben.
Mélyedből, fel, ha bukkanak,
mint hazatérő angyalok,
hadd mondjam, visszajöttem.

On The Borders

I would prefer you to win, dawn
chasing glittery little fish
I can't even get close to.
All the time that your light gently
rouses the slumbering mirrors
the depths become deeper.

On the torn dreams of the wind
out and in, both disappearing
you are a limitless thing.
No one even gets near to you
because who but you can offer
any reason to wake up?

Beacons burning on the borders
cannot create the silent scape
of constellations.
And all I can do is stare back
at the many pasts, my heart gripped
entranced in a new lock.

My rebellion has brought nothing
besides billows of smoke
that still sting my eyes.
There's no surprises left for me,
smoke has swept away my time
willing or unwilling.

I would prefer you don't win, dawn.
Just let me dip my face instead
in your waking reflection.
And if I surface from your depths,
allow me, like angels come home,
to say that I have returned.